

ת"פ 52422/12/13 - מדינת ישראל נגד זיוה אדיר יפת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52422-12-13 מדינת ישראל נ' אדיר יפת

בפני כב' השופט אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיוה אדיר יפת

הנאשמים

גזר דין

הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב האישום המתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 16/9/13 בשעה 8:30 לערך בבניין עיריית ירושלים, תקפה הנאשמת את הגב' סימה אליהו (להלן: "המתלוננת"), העובדת במקום, שהיתה בקשר עם מר דורון אדיר יפת, מי שהיה באותה עת בעלה בנפרד של הנאשמת.

לפי הנטען, הגיעה הנאשמת למשרדה של המתלוננת על מנת להתעמת עמה, תפסה אותה מאחור בשערה, משכה אותה והפילה אותה ארצה. הנאשמת הכתה את המתלוננת במספר מקומות בגופה. לשמע צעקות, הגיע למקום עובד עיריה שהרחיק את הנאשמת מן המתלוננת. בעקבות המכות שספגה, נגרמו למתלוננת חבלות כהות בפנים ובחזה וכן נקרעה חולצתה.

באותן נסיבות, הפרה הנאשמת הוראה חוקית שניתנה במסגרת ה"ט 40586-08-13, לפיה היה על הנאשמת להתרחק מן המתלוננת ולא להגיע למקום עבודתה.

דין וגזירת דין

תסקיר שירות המבחן

עמוד 1

הנאשמת בת 56 שנים, ילידת הארץ, פרודה ללא ילדים, עקרת בית.

הנאשמת תיארה יחסים תקינים במשפחת המוצא ושירות המבחן התרשם כי לצד תמיכה וסיפוק צרכיה הקונקרטיים, התקשו הוריה לזהות ולתת מענה לצרכיה הרגשיים.

הנאשמת נישאה לראשונה בהיותה בת 25 שנה, אך בחלוף 10 שנים התגרשה מבעלה, שהיה מכור לסמים ומעורב באירועים פליליים בגינם ריצה עונשי מאסר למספר תקופות.

בשנת 2007 נישאה הנאשמת בשנית למר דורון אדיר יפת, עו"ד במקצועו. לדבריה, בתחילת הנישואין היה הקשר ביניהם חיובי, אך כשנתיים קודם לאירוע נשוא כתב האישום, גילתה הנאשמת כי בעלה מנהל קשר רומנטי עם המתלוננת. מאז נפרדו השניים אך טרם החלו בהליכי גירושין. הנאשמת מתגוררת בדירתם המשותפת ונתמכת כלכלית על ידי בעלה.

שירות המבחן מציין בתסקיר כי בחודש 2/15 שברה הנאשמת את ברך רגלה הימנית, עברה ניתוח והיא מצויה בהליך שיקומי.

היסטוריה עבריינית והעבירות הנוכחיות:

לנאשמת הרשעה פלילית משנת 1998 בעבירה של העלבת עובד ציבור.

בהתייחסותה לעבירות עליהן עומדת לדין, מתארת הנאשמת את האירוע כחריג להתנהלותה ושוללת קיומה של בעיית אלימות.

שירות המבחן התרשם כי בעת ביצוע המעשה חשה הנאשמת פגועה ומבולבלת בשל גילוי בגידתו של בעלה בה. לדברי הנאשמת, פנתה היא למתלוננת על מנת להבהיר את אי הוודאות, ובקשה לדעת האם בעלה בוגד בה, אם לא, ובמהלך השיחה עם המתלוננת איבדה שליטה על מעשיה. לדברי הנאשמת מאז האירוע לא יצרה כל קשר עם המתלוננת.

הערכת סיכון לעבריינות וסיכוי לשיקום:

שירות המבחן מציין כי בלט אצל הנאשמת אפקט רגשי ירוד ומסירת מידע באופן קונקרטי ומצומצם, כאשר כלפי חוץ הנאשמת נוטה לשדר תפקוד וחוזק, לצד הבנה של השלכות התנהגותה. הנאשמת מגלה עולם פנימי פגוע, עמו אינה מתמודדת ונוטה לפעול תוך שימוש בלתי מודע במנגנוני הגנה של הדחקה ונתק רגשי. אלו מקשים על הנאשמת להיעזר בהליך טיפולי ומהווים גורמי סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

מאידך, על רקע נתוניה האישיים, התרשם שירות המבחן כי הנאשמת בעלת ערכים נורמטיבית בבסיסה, עושה מאמצים לנהל אורח חיים תקין, וכי להליך המשפטי השפעה מרתיעה ומחדדת גבולות. כל אלו עשויים להוות גורמים ממתן סיכון להישנות מעשים דומים בעתיד.

נוכח האמור, ממליץ שירות המבחן על השתת עונש מאסר מותנה לצד צו של"צ, והחתמת הנאשמת על התחייבות, ובכך די לדעת השירות להוות עונש מרתיע, מוחשי ומחנך.

בהעדר מקורות פרנסה עצמיים סבור שירות המבחן כי השתת קנס כספי, תהיה נטל על בני משפחתה של הנאשמת.

מתחם הענישה ההולם

בהתאם להוראת סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בבצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת.

בית משפט העליון חזר פעמים רבות על החומרה הרבה שבעבירות אלימות ועל הצורך למגר את תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן; ע"פ 10/3277 אגבריה נ' מדינת ישראל; ע"פ 07/4173 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירת חבלה של ממש הינו זכותו של הציבור להגנה על חייו ועל שלמות גופו. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה ברמה בינונית.

נתתי משקל לטענת הנאשמת לפיה אין מדובר במעשה תקיפה מתוכנן מראש, אלא באירוע שהסלים והפך לתקיפה פיזית. כן נתתי דעתי לרקע לביצוע העבירה ולתחושה הקשה אותה חשה הנאשמת בשל גילוי מעשה הבגידה, וזאת כמובן מבלי להצדיק את מעשיה של הנאשמת.

בנוסף, נתתי משקל לנזק הקל שנגרם למתלוננת, וזאת שוב, מבלי להקל ראש במעשיה של הנאשמת.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות תקיפה ואלימות רחבה ומשתנה בין היתר ביחס לזהות התוקפים, הקרבה ביניהם והרקע לתקיפה. בחינת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים נפסקו עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מאסר למספר חודשים, שאפשר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

בעניין זה אני מפנה לשורה של פסקי דין, בהם הורשעו נאשמים בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בנסיבות דומות למקרה דנן:

ברע"פ 6136/11 פרנק ציאדה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2/4/13) נדון עניינו של מי שהורשע בבית משפט השלום בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בלאחר שנגח בראשו של המתלונן, אשר בו חשד כי היכה את אחד מילדיו. מדובר היה בנאשם בן 47 שנה, נעדר עבר פלילי.

בית המשפט השית על הנאשם צו מבחן, של"צ, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. ערעור שהוגש במחוזי על החלטת בית משפט השלום להימנע מרשעת הנאשם נדחה וכך גם בקשת רשות הערעור.

בע"פ (מח' מרכז) 41309-08-11 מעודד נ' מדינת ישראל (18.12.11) הורשע המערער בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך שהטיח את ידו ורגלו של המתלונן במשקוף דלת רכב, אחז בצווארו, חבט אגרופיו בראשו והיכה אותו במקל. למתלונן נגרמו חבלות.

בערכאה דיונית הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, ובערעור הופחת עונשו ל- **4 חודשי מאסר בעבודות שירות**.

בת"פ (פ"ת) 8439-08-09 מדינת ישראל נ' דן עמנואל פלדמן (מיום 21.4.13)-הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שירק על המתלוננת- שכנתו, שביקשה כי ינמיך את עוצמת המוזיקה, ירק על פניה, הדף אותה, הכה אותה במכת אגרוף בפניה ובעט בגבה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת נפיחות קלה בעין.

לנאשם לקות נפשית ונכות פיזית.

בית המשפט האריך מאסר מותנה שרבץ לפתחו של הנאשם, ופסק פיצוי ע"ס 1500 ₪ למתלוננת וקנס ע"ס 3500 ₪.

ת"פ 29730-02-12 מדינת ישראל נ' טגיי (מיום 21.10.13) תקף הנאשם את המתלוננים - שהינם שכניו, היכה בעורפו של אחד מהם באמצעות ידיו, איים על המתלונן האחר, אדם זקן, בתנועת שחיטה בידיו, והכה בפניו באגרופו. למתלונן הזקן נגרם שבר באף.

על הנאשם הושתו 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, ומאסרים מותנים.

ת"פ 1646-09 מ"י -משטרת אילת נ' סביליה (מיום 17.2.10)- הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, לאחר שהיכה באגרופיו במתלונן, גרם לו חתך בלחי, שהצריך טיפול רפואי, ואיים עליו כי "יגמור אותו".

על הנאשם הושת מאסר מותנה.

ת"פ 36277-04-11 (שלום אשדוד) מדינת ישראל נ' אביטבול (מיום 15.7.13) - הנאשם הורשע על פי

הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים לאחר שדחף את המתלוננת, משך אותה בשערותיה, הפיל אותה לרצפה, גלגלה במדרגות ואיים עליה בסכין מטבח.

על הנאשם הושת **מאסר בפועל בן 8 חודשים**, מע"ת וקנס ע"ס 1000 ₪.

בערעור מיום 11.12.13 - בוטל המאסר בפועל.

ת"פ 27309-09-11 מדינת ישראל נ' עטייה (מיום 3.7.13) - הנאשם הורשע בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלות של ממש לאחר שהיכה את המתלונן בראשו בידו בעודו אוחז בצווארו בלפיתת חנק, ואיים עליו שישחט אותו. על הנאשם הושת **מאסר מותנה** וקנס בסך 1,000 ₪.

ת"פ 26010-06-11 מדינת ישראל נ' אלאוף (מיום 26.12.12) הורשע הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, ואיומים. לאחר שהמתלונן אמר לנאשם כי יתבע אותו - הלם בו הנאשם באגרוף בפניו, פגע בלסת והאוזן, ואיים על המתלונן כי הוא גמור וכי הוא יאתר את כתובתו, יבוא אליו הביתה וידקור אותו, תוך שהוא מכוון לעברו מפתח גדול. למתלונן נגרמו חבלות בעור התוף ובלסת.

על הנאשם הושתו **10 חודשי מאסר בפועל** (מהם 4 במצטבר בהפעלת מע"ת קודם בן 6 חודשים). ערעורו נדחה.

בהתחשב בנסיבות המקרה שבפני, בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם לעבירה בה הורשעה הנאשמת הינה בין מאסר מותנה למאסר למשך חודשים בודדים, שאפשר כי ירוצה בדרך של עבודות.

מתחם הענישה בעבירות של הפרת הוראה חוקית נע בין מאסר מותנה לבין שלושה חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשמת

הנאשמת בת 56 שנים, נטלה אחריות על מעשיה והביעה חרטה עליהם.

למעט עבירה רחוקה משנת 1998, אין לנאשמת הרשעות נוספות או תיקים פליליים תלויים ועומדים.

המעשה אותו ביצעה הנאשמת הינו חריג להתנהלותה. הנאשמת נעדרת קווי אישיות אלימים או עברייניים ונראה שאיבדה שליטה על רקע הכאב, הבלבול והפגיעה שחשה עקב גילוי בגידתו של בעלה בה.

בענין זה, קיבלתי טענת הנאשמת כי לא התכוונה מראש להתעמת פיזית עם המתלוננת אלא לשוחח עמה ולפזר את ענן אי הוודאות ביחס לחשדותיה בדבר בגידתו של בן זוגה בה, ושלא כמתוכנן, יצאו הדברים מכלל שליטה, והאירוע עבר

לפסים פיזיים.

עם זאת יצוין כי לו הייתה הנאשמת מצייתת לצו ההרחקה שהיה תלוי ועומד כנגדה באותה עת, האירוע לא היה מתרחש כלל.

שירות המבחן מציין כי הנאשמת הורתעה מההליך הפלילי וכי בבסיסה הינה אדם בעל מערכת ערכים תקינה.

מבלי להקל ראש בכאבה של המתלוננת ובהשפלה שספגה, הרי שלא מדובר בפגיעות חמורות מאוד.

בנסיבות הענין, אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. 200 שעות של"צ לביצוע בתוך 12 חודשים.

שירות המבחן יכין תוכנית של"צ מתאימה.

2. פיצוי למתלוננת בסך 1,500 ₪ לתשלום עד ליום 1.9.15.

3. שלושה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם תעבור הנאשמת משך תקופה זו עבירת אלימות נגד הגוף ו/או הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 24 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.